

Sygn. akt II Ca 621/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie	SSO Arkadiusz Lisiecki (spr.) SSO Renata Lech
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i ustalenie odpowiedzialności na przyszłość

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 21 czerwca 2013 roku, sygn. akt I C 187/11

obie apelacje oddala i znosi wzajemnie koszty procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 621/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Radomsku cytując: „(1) zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 48.500,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 20.000,00 złotych od dnia 30 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 28.500 złotych od dnia 7 maja 2013 roku do dnia zapłaty; (2) zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 4.561,37 złotych wraz z ustawowymi odsetkami; (3) oddalił powództwo z pozostałym zakresie; (4) ustalił, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, któremu uległa powódka A. K. w dniu 16 lipca 2009 roku. Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.335,58 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Radomsku kwotę 2.575,49 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa. Ponadto nie obciążył powódki nieuiszczoną opłatą sądową od oddalonych części powództwa”.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy:

W dniu 16 lipca 2009 roku A. K. jadąc na rowerze została najechana przez samochód osobowy prowadzony przez będącego w stanie nietrzeźwości S. Z., który za powyższy czyn został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku. Pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku stanowił własność jego syna - M. Z. i objęty był umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S. A. z siedzibą w W.. A. K. z miejsca wypadku została przewieziona do szpitala, gdzie przebywała przez okres od 16 lipca 2009 roku do dnia 21 lipca 2009 roku. Rozpoznano u niej stłuczenie kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym korzeniowym, stłuczenie łokcia lewego, stłuczenie podudzia prawego oraz otarcia skóry. Została wypisana ze szpitala z zaleceniem kontroli w poradni neurologicznej oraz leczenia farmakologicznego (Ketonal), nadto założono jej kołnierz ortopedyczny z zaleceniem jego noszenia przez 2 tygodnie lub do ustąpienia dolegliwości bólowych. Po wyjściu ze szpitala (...) odbyła leczenie rehabilitacyjne.

Biegły z zakresu neurologii stwierdził u niej 2% trwały uszczerbek na zdrowiu. Rozmiar cierpień fizycznych z przyczyn neurologicznych ocenił jako mierny. Według biegłego utrudnienia i ograniczenia w życiu codziennym z przyczyn neurologicznych nie występowały i nie występują. Opieki osób trzecich z przyczyn neurologicznych powódka nie wymagała i nie wymaga. Ewentualne koszty leczenia mogły wynikać z przeprowadzonej rehabilitacji, której wartość należy oceniać po przedstawieniu odpowiednich faktur. Z przyczyn neurologicznych aktualny stan zdrowia powódki jest dobry i nie wymaga leczenia neurologicznego. W ocenie biegłego nowych okoliczności warunkujących zmianę wysokości orzeczonego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych spodziewać się nie należy. Opis badania MRI odcinka szyjnego kręgosłupa z dnia 17.08.2012r. nie zawiera informacji dotyczących pourazowych zmian w odcinku szyjnym kręgosłupa powódki. Opisywane zmiany w postaci niewielkiego tylnego wypuklenia krążka międzykręgowego bez istotnej kompresji na struktury nerwowe nie mają istotnego znaczenia klinicznego, gdyż nie warunkują deficytu funkcjonalnego kręgosłupa szyjnego. Podłożem tych dyskretnych zmian w obrazie MRI jest początkowa faza choroby zwyrodnieniowej krążka międzykręgowego (faza uszkodzenia biochemicznego z depolimeryzacją mukopolisacharydów i zwiększoną resorpcją wody z krążka), co uwidacznia się w obrazie MRI w postaci przesunięcia brzegu krążka poza krawędź trzonu. Stopień nasilenia dolegliwości bólowych odcinka szyjnego kręgosłupa w okresie szpitalnym biegły ocenił na umiarkowany, w okresie poszpitalnym jako mierny. Proces leczenia pourazowego zespołu szyjnego (I stopień wg klasyfikacji Lucasa) został zakończony, a w związku z sygnalizowanymi przez powódkę dolegliwościami biegły z dziedziny neurologii orzekł uszczerbek na zdrowiu. Choroba zwyrodnieniowa, na którą choruje powódka pozostaje bez związku ze zdarzeniem i nie ma żadnego wpływu na ustalony przez biegłego neurologa uszczerbek na zdrowiu.

Z punktu widzenia chirurgicznego powódka doznała urazu wielomiejscowego w szczególności odcinka szyjnego kręgosłupa z następową dyskopatią centralną krążka międzykręgowego C5C6 z objawami korzeniowymi. Wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu wynosi wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku 15% - §89a i 10% - §94a. Wykonywana rehabilitacja od 2009 roku do dnia dzisiejszego nie przynosi oczekiwanych efektów ze strony poszkodowanej, a wręcz przeciwnie pogorszenie - drętwienie lewej ręki i obu stóp. W przyszłości powódka będzie wymagała operacji neurochirurgicznej z wymianą krążka międzykręgowego w odcinku C5C6. U powódki może dojść do uszkodzenia ruchomości kończyny górnej.

Po wyjściu ze szpitala powódka czuła, że boli ją całe ciało. Trzy miesiące chodziła w kołnierzu ortopedycznym i o kulach. Aktualnie skarży się na bóle kręgosłupa odcinka szyjnego, bóle głowy, drętwienie stóp, drętwienie lewej ręki. Te dolegliwości ograniczają jej aktywność życiową. Nie może swobodnie się schylać, podnosić rąk do góry, myć głowy, czy wrywać chwastów w ogrodzie. Ma również problemy z myciem okien, wieszaniem zasłon, odkurzaniem. Trudności sprawia jej również wiązanie butów. Obecnie A. K. studiuje, jednak będąc na uczelni, w trakcie wykładów nie jest w stanie zbyt długo wytrzymać w pozycji siedzącej. W domu uczy się w pozycji leżącej. Czuje się osłabiona, zmęczona i ospała. Miewa również problemy ze snem. Nie uprawia żadnego sportu, gdyż nie jest w stanie. Odczuwa lęki przed zrobieniem prawa jazdy. Jeździła na zabiegi rehabilitacyjne do R.. Początkowo woził ją ojciec, a potem Jeździła autobusem. Jeździła również na badania i konsultacje, w tym także do Ł.. W wyniku wypadku zniszczeniu uległa jej odzież, której wartość ocenia na 500,00 złotych. Proces leczenia powódki nie jest zakończony i trwa do dnia

dzisiejszego. Z tego powodu powódka była zmuszona ponosić koszty zakupu leków, koszty przejazdów oraz koszty wizyt lekarskich i rehabilitacji.

Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym uznał, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego powódka doznała 6% uszczerbku na zdrowiu i wypłacił powódce łącznie kwotę 10.122,53 złotych, w tym kwotę 9.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dowody z załączonych dokumentów, załączonych akt sprawy karnej, akt szkodowych oraz rachunków, jak i przesłuchania samej powódki, uznając, że w powołanym zakresie dowody te nie budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego z zakresu chirurgii S. N.. Opinie biegłego chirurga S. N., w tym główna i ustna uzupełniająca, stanowiły dla Sądu podstawę ustaleń faktycznych odnośnie spornej kwestii, gdyż są jasne, logiczne i wyczerpująco uargumentowane. Ponadto opinie te zawierają przekonujące, oparte na szerokiej i wnikliwej analizie dokumentacji medycznej i przedmiotowym chirurgicznym badaniu powódki wnioski. Biegły ten wyraźnie wskazał, iż wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu u powódki wynosi wg rozdziału J załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku 15% - §89a i 10% - §94a.

Również opinia biegłego z dziedziny neurologii M. K. została przez Sąd Rejonowy oceniona co do zasady jako prawidłowa. Istotne jest jednak, iż w opinii tej biegły dokonał oceny uszczerbku na zdrowiu powódki przez pryzmat jedynie tych schorzeń, które należą do reprezentowanej przez niego gałęzi wiedzy medycznej, a więc schorzeń neurologicznych. Sąd nie podzielił jednak podniesionych przez tego biegłego w ustnej opinii uzupełniającej zarzutów do pisemnej opinii biegłego chirurga (k.215) Odnośnie faktu, iż ocena uszczerbku na zdrowiu w rozdziale J Załącznika do w/w rozporządzenia w oparciu, o które są wydawane opinie, może być dokonywana jedynie przez lekarzy specjalności: ortopeda, neurolog, neurochirurg. Biegły chirurg S. N. w odniesieniu do tego zarzutu w ustnej opinii uzupełniającej podkreślił, iż posiadał uprawnienia medyczne do dokonania oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu powódki w oparciu o wskazane wyżej przepisy rozdziału J załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, przede wszystkim z uwagi na fakt, iż uzyskał doktorat z dziedziny neurochirurgii.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo należało uwzględnić w części.

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył jedynie wysokości dochodzonego przez powódkę świadczenia. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności.

Z treści art. 361 § 1 k.c. wynika, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Bezpośrednim wynikiem zdarzenia z dnia 16 lipca 2009 roku było doznanie przez powódkę urazów opisanych w opiniach biegłych, które pozostają zdaniem Sądu w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. Podstawą prawną roszczenia o zadośćuczynienie jest art. 445 k.c. Rozważając wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należnego powódce Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, że uszczerbek na zdrowiu powódki został oceniony przez biegłego z zakresu neurologii na 2 %, zaś biegłego z zakresu chirurgii na 25%. Dodatkowo Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż powódka jest osobą młodą, a na skutek zdarzenia z dnia 16 lipca 2009 roku jest zmuszona odczuwać dolegliwości fizyczne i psychiczne związane z doznaniem urazu w postaci dolegliwości bólowych głowy i kręgosłupa, ograniczeń aktywności życiowej powódki związanych z wykonywaniem podstawowych czynności życiowych, np. przy sprzątaniu, odkurzaniu, czy wreszcie przebywaniu na wykładach w pozycji siedzącej, jak również samą traumę, jakiej niewątpliwie powódka doznała bezpośrednio po wypadku jako jego uczestnik. Sąd wziął pod uwagę również dolegliwości psychiczne powódki związane choćby z lękiem przed zrobieniem prawa jazdy. Podkreślić przede wszystkim należy, iż powódka, jako młoda osoba będzie zmuszona ponosić ujemne konsekwencje tego tragicznego zdarzenia w przyszłości. Zgodnie bowiem z opinią pisemną, jak i ustną uzupełniająca biegłego z dziedziny chirurgii S. N., którą to opinię Sąd w pełni podziela i uznaje za wiarygodną, odbywana rehabilitacja powódki od 2009 roku do dnia dzisiejszego nie przynosi oczekiwanych efektów, a wręcz przeciwnie pogorszenie - drętwienie lewej ręki i obu stóp. W przyszłości powódka będzie wymagała

operacji neurochirurgicznej z wymianą krążka międzykręgowego w odcinku C5C6, nadto u powódki może dojść do uszkodzenia ruchomości kończyny górnej.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami Sąd uznał, że doznana przez powódkę krzywdę rekompensuje łącznie kwota 57.500,00 złotych. Od powyższej sumy odjąć należy kwotę już wypłaconą przez pozwanego, tj. 9.000,00 złotych. W ten sposób do zapłaty na rzecz powódki z tytułu zadośćuczynienia pozostaje łącznie suma 48.500,00 złotych, a w pozostałym zakresie jej roszczenie o zadośćuczynienie nie zasługuje na uwzględnienie jako nadmiernie wygórowane.

Na podstawie art. 444 § 1 k.c. powódka może domagać się od pozwanego zwrotu kosztów leczenia, pod warunkiem, że są one uzasadnione i pozostają w związku przyczynowym z obrażeniami doznanymi w wypadku. Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, że powódka wywiązała się z ciężącego na niej z mocy art. 6 k.c. obowiązku i wykazała zasadność roszczenia zwrotu kosztów leczenia jedynie co do kwoty 5.683,90 złotych. Od powyższej sumy odjąć należy kwotę 1.122,53 złotych, już wypłaconą przez pozwanego. W ten sposób do zapłaty na rzecz powódki z tytułu odszkodowania pozostaje łącznie suma 4.561,37 złotych. Natomiast jeśli chodzi o zwrot pozostałych kosztów żądanych przez powódkę, to nie zostało wykazane, by poniesienie tych kosztów było uzasadnione z punktu widzenia leczenia powódki.

Zasądzając odsetki ustawowe od kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania, Sąd miał na uwadze brzmienie art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 k.c. i 817 § 1 k.c. Powódka wniosła do Sądu pozew z żądaniem przeciwko pozwanemu zapłaty kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia w dniu 30 maja 2011 roku. Zatem Uzasadnione jest dochodzenie odsetek od daty wskazanej w pozwie, bowiem wówczas już w tym zakresie roszczenie o zadośćuczynienie w zakresie tej kwoty było wymagalne. Natomiast ostateczne rozszerzenie żądania o zadośćuczynienie nastąpiło w dniu 7 maja 2013 roku, stąd też roszczenie o zapłatę odsetek od kwoty 28.500,00 złotych z tytułu dalszego zadośćuczynienia było zasadne dopiero od tej daty. O odsetkach w zakresie odszkodowania Sąd orzekł odpowiednio od dat, w których następowało doręczenie pozwanemu pisma o rozszerzeniu powództwa.

W pozostałym zakresie powództwo było wygórowane i uległo oddaleniu.

Na podstawie art. 189 k.p.c. Sąd ustalił, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za skutki wypadku drogowego na przyszłość. Biegły S. N. w swojej opinii uznał, że w przyszłości powódka będzie wymagała operacji neurochirurgicznej z wymianą krążka międzykręgowego w odcinku C5C6. U powódki może dojść do uszkodzenia ruchomości kończyny górnej.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 100 k.p.c. zasadą ich stosunkowego rozdzielenia. Koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 3.309,00 złotych. Z kolei pozwany poniósł koszty w wysokości 2.417,00 złotych. Skoro powódka wygrała proces w 83% to należy się jej od pozwanego zwrot kwoty 2.335,58 złotych. Zgodnie z brzmieniem art. 130³ § 2 k.p.c. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd w punkcie 6 wyroku nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Radomsku kwotę 2.575,49 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa, której powódka nie uiściła w związku z rozszerzeniem powództwa. Nadto w punkcie 7 wyroku, mając na względzie młody wiek powódki, okoliczność, iż studiuje i nie osiąga regularnych dochodów z tytułu zatrudnienia, Sąd nie obciążył powódki nieuiszczoną opłatą sądową od oddalonej części powództwa.

Apelacje od powyższego wyroku wniosły obie strony.

Powódka zaskarżyła wyrok w części, tj. w pkt III wyroku co do kwoty 10.000,00 złotych oraz w punkcie V wyroku w zakresie orzeczenia o kosztach procesu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: (1) obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez niedostateczne rozważenie całokształtu okoliczności sprawy przy ocenie rozmiaru krzywdy doznanego przez powódkę oraz (2) obrazę przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 445 k.c., poprzez nieprawidłowe ustalenie wysokości zadośćuczynienia w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy. Przy tak postawionych zarzutach apelująca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dodatkowo kwoty 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz

z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany zaskarżył wyrok w części, tj. w pkt 1 w całości, w zakresie w jakim zasądza od (...) Spółki Akcyjnej na rzecz A. K. kwotę 48.500,00 wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia oraz w punktach 4,5,6,7 w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: (1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka udowodniła swoje roszczenia w skarżonym zakresie; (2) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik postępowania, a to: art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego; art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oparcie się przy wyrokowaniu na opinii, sporządzonej przez biegłego innej specjalności niż wymagana do sporządzenia tej opinii i faktycznie nie posiadającego odpowiedniej wiedzy do sporządzenia tej opinii oraz art. 189 k.p.c. poprzez przyjęcie, że może dojść do kolejnej szkody pozostającej w związku z wypadkiem z dnia 16 lipca 2009 roku i tym samym ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Przy tak postawionych zarzutach apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, zmianę postanowienia o kosztach procesu i orzeczenie o kosztach z uwzględnieniem wyniku postępowania apelacyjnego oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela prawidłowo poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne.

W ocenie Sądu Odwoławczego obie apelacje kwestionowały wysokość zasądzonych przez Sąd I instancji zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka domagała się jego podwyższenia o kwotę 10.000,00 złotych, a pozwany jego obniżenia poprzez oddalenie powództwa w tym zakresie. Obie strony zarzucały Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Podzielić należy dokonaną przez Sąd I instancji prawidłową, swobodną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów zebranych w sprawie. Opinia sporządzona przez biegłego sądowego S. N. była jasna, kompletna, przekonująca. Została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje zarówno z dziedziny chirurgii, jak i neurochirurgii. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do zakwestionowania wniosków z niej płynących tylko i wyłącznie dlatego, że biegły sądowy nie jest wpisany na listę biegłych sądowych z specjalności neurologii, a tylko z chirurgii. Jego kwalifikacje, w tym doktorat z dziedziny neurochirurgii, uzasadniały wydanie opinii w rozpoznawanej sprawie. Natomiast jak chodzi o pierwszą opinię, sporządzoną przez biegłego K., to odnosiła się ona tylko i wyłącznie do skutków wypadku dla powódki w aspekcie neurologicznym. Jednakże z uwagi na złożony charakter obrażeń doznanych przez A. K., w ocenie Sądu Okręgowego tylko opinia sporządzona przez neurochirurga może w sposób obiektywny i prawidłowy uwzględniać skutki doznanych przez powódkę obrażeń ciała. Z tych też względów zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. uznać należało za chybiony.

Natomiast jak chodzi o zarzuty apelujących dotyczące naruszenia prawa materialnego, a to art. 445 k.c. oraz odpowiednio 6 k.c., to wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo określił wysokość należnego powódce zadośćuczynienia, które nie jest ani rażąco wygórowane ani zaniżone i nie wymaga ingerencji Sądu II instancji. Apelacja pozwanego ma rację, iż trwały uszczerbek na zdrowiu należało pomniejszyć o 2 %. Skoro Sąd Rejonowy oparł się na wyliczeniu tego uszczerbku przez biegłego N., to powinien przyjąć go w wysokości 25 %, ale mimo wszystko zasądzona kwota odpowiada rzeczywistemu uszczerbkowi na zdrowiu jakiego doznała powódka oraz jej

cierpieniom fizycznym i psychicznym. Konieczne jest tutaj wskazanie, że procentowy uszczerbek na zdrowiu stanowi jedynie pomoc w kryterium przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia za krzywdę. Nie może on stanowić wyłącznej podstawy do ustalenia wysokości zadośćuczynienia, gdyż konieczne jest również wzięcie pod uwagę okoliczności zdarzenia, niedogodności jakie musiała znosić powódka, skalę cierpienia, długość leczenia i rehabilitacji, ilość przeprowadzonych zabiegów medycznych, długość pobytu w szpitalu, możliwości wykonywania czynności w takim samym stopniu jak przed wypadkiem, itp. Także ustalenie zadośćuczynienia przez Sąd Rejonowy znajduje oparcie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Wskazać należy, że z względów podniesionych powyżej nie sposób stwierdzić, iż powódka nie sprostała wymogowi z art. 6 k.c., gdyż powyższe okoliczności wynikają wprost z dokumentacji medycznej, opinii biegłego sądowego oraz przesłuchania powódki. Jak chodzi o ocenę dowodu z opinii biegłego, to należy odesłać do rozważań poczynionych powyżej.

Pozwany w swojej apelacji podniósł również zarzut naruszenia art. 189 k.p.c.. Zarzut ten, w świetle jednoznacznych wniosków płynących z opinii biegłego N., nie zasługuje na uwzględnienie. Stanowi on jedynie próbę polemiki z wnioskami płynącymi z tejże opinii, a jak wskazano powyżej została ona sporządzona w prawidłowy sposób, przez kompetentną osobę posiadającą wiedzę zarówno z neurologii jak i chirurgii. Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony przez Sąd Rejonowy w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skoro każda ze stron przegrała sprawę wywołaną wniesieniem własnej apelacji, to zasadne było wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami za instancje odwoławczą.